

гостро поставили питання самоусвідомлення українців як нації, що має право на самовизначення та власну державу. Творчість Т.Г. Шевченка відкрила новий щабель у розвитку української літератури, заклала основи революційно-демократичного її розвитку. Саме у цій площині і будувалися його погляди на українську державність та засади існування нації.

Тарас Шевченко - великий український письменник, людина з надзвичайно важкою долею, із світовою славою поета – правдолюбця. Його думки зрозумілі усім пригнобленим, усім тим, хто прагне вільного, радісного та щасливого життя. Творчість Шевченка має не лише національне, а й світове значення, оскільки, починаючи з XIX сторіччя не було жодного письменника в Україні, який би не відчував впливу Т. Шевченка.

Своїм «Кобзарем» він започаткував нову добу не лише в історії Української думки, а й в українській духовності.

Думки Шевченка-поета, борця-революціонера націлені в майбутнє, вони надихають нові покоління українців.

Отже, Т. Шевченко став першим українцем, якому до глибин розкрилася трагедія нашого національного рабства, якого мучив сором з приводу того, що «над дітьми козацькими поганці панують!», що «в путях умираєм», сором за винищену національну гідність, тому він знайшов мотиви, співзвучні своїм ідеалам справедливості, свободи, протесту проти політичного гніту і будь-якого посягання на свободу і гідність людини, заклавши міцні підвалини національного відродження, а «Заповіт» Т. Шевченка — це духовний заповіт усьому народові побудувати вільну, незалежну державу.

ВПЛИВ НАРОДНОЇ ПІСНІ НА ТВОРЧІСТЬ Т.Г. ШЕВЧЕНКА

*Зінченко А., студ. I курсу факультету агрохімії та ґрунтознавства
Науковий керівник – Тихоненко О.В., канд. філол. наук, доцент
кафедри укр. та рос. мов*

У давні часи пісня завжди була з кожною людиною, і часто допомагала їй як у горі, так і в радості. Усі українські письменники, учені, драматурги висловлювали своє щире захоплення красою української пісні. Не минуло це й найвидатнішого українського письменника, батька Кобзаря – Т.Г. Шевченка. Так, свої погляди на роль української народної славетності поет висловив у вірші «До Основ'яненка». На думку поета, українська пісня є яскравим промовистим свідченням того, «Що діялось в світі, Чия правда, чия кривда І чії ми діти. Наша дума, наша пісня / Не вмере, не загине».

Т.Г. Шевченко дуже шанував народні пісні, записував їх і весь свій вік користувався ними. У його паперах знайдено записану ним 1843р. думу про Бондаренка, пісню про С.Палія, пісню «Все луги, все береги, ніде води де напитися». Народні пісні знайшли своє відображення в таких творах Кобзаря: «Гайдамаки», «Невольник», «Як була я молодою преподобницею», «Тарасові ночі».

Шевченко був музично обдарованою людиною, завдяки своїй

феноменальній пам'яті, поет запам'ятовував пісню з одного разу, і вона залишалася в його пам'яті на все життя. Поет увібрав у своїй творчості багатство народнопісенної культури, органічно зрісся з нею. Деякі його вірші були покладені на музику, а згодом сфольклоризувалися і отримали статус народних пісень. Геніальний син України перейняв від свого народу властиву йому рису – природну музикальність, особливо він любив співати своїм братам – кріпакам.

В особистій бібліотеці Т.Г. Шевченка напередодні смерті була низка збірок українських пісень: П. Лукашевича, А. Метлинського, М. Максимовича та ін.

Великий Кобзар є представником музичної інтелігенції свого часу, який добре знав багатство української народної пісні і глибоко відчував суть та призначення музичного мистецтва. Громадянський пафос справжня народність, ідейна змістовність Тараса Шевченка, тісний зв'язок із народнопісенною творчістю, виняткова музикальність віршів великого майстра – усе це відіграло важливу роль у становленні і розвитку української національної музичної школи. Використовуючи засоби народної пісні, Він створив щось близьке до неї, але разом з тим нове, оригінальне, своє. Він творив у різних жанрах народнопісенної творчості: у нього є сумна, сповнена туги і хвилювання за майбутнє дитини, колискова й похмура гайдамацька пісня, але найбільше – творів, подібних до народних побутових пісень, з їх багатством тематики й різноманітністю виражень почуттів і настроїв, починаючи від жартівливих, і закінчуючи глибоко ліричними про жіночу долю, нещасливе кохання.

Таким чином, пісня була невід'ємною часткою поетової душі, вплинула на його життя і творчість.

КАТЕГОРІЯ ДУМИ У ТВОРЧОСТІ Т. Г. ШЕВЧЕНКА

Іншина А.О., студ. I курсу факультету обліку та фінансів
Науковий керівник – Гаврилюк Ю.М., канд. філол. наук,
доцент кафедри філософії

*Думи мої, думи мої,
 Квіти мої, діти!
 Виростав вас, доглядав вас —
 Де ж мені вас діти?..
 В Україну ідіть, діти!
 В нашу Україну,
 Попідтинню, сиротами,
 А я — тут загину.*

Саме цими словами я хочу почати свій виступ, адже вони такі поетичні, такі батьківські. Поняття «дума» зустрічається у Шевченка в різних значеннях. Із них не всі є суто «шевченківськими» і не належать до специфічних мотивів його творчості. Інколи воно вживається як синонім слів «думка», «міркування»: «...Напишіть їй і мені вашу і думу, і пораду». У «Передмові» до «Гайдамаків»